

FAUNUS (5) *sb m*

faunus (1), **faun** *a.* faunus (4).

a pochylone.

sg N fãunus (1). ♦ pl N fãunowie (2) KochPieś, KochSob, fãuni (1) OstrEpit. ♦ I fãuny (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

W mitologii rzymskiej bóstwo lasów i pól, utożsamiane z greckim satyrem [fauni, agrorum et sylvarum putati sunt dii, bogowie leśni alias Satyri Mącz 120a; dziki mąż, leśny, potwora leśna Sylvanus, faunos, satyros leges apud plurimos veterum ... vel spectra fuisse vel animalia monstrosa a cacodaemone occupata; mieszaniec; strachy nocne, pokusy na jakim miejscu – fauni, daemones sylvestres satiris similes Cn] (5) : ięli fie fnimi [białymi głowami] chować bogowie leśni/ ktore zwano Faunus y Sátirus/ ták iż fie fnich prętko wiele ludzi námnożyło. BielKron 297v; KochDryas A3; páłtérz śiedząc w chłodzie/ Gra w pifczalkę profté pieśni/ A Faunowie fkaczą leśni. KochPieś 34 [idem] KochSob 70; Wy wprzód Dryades/ á przy was około/ Niech idą Fauni/ gráiąc fwé pieśni wefoło. OstrEpit A3v.

AK